

**Omelia di Sua Eminenza Frank Cardinale Leo
Arcivescovo Metropolitano di Toronto
Domenica della Buona Amministrazione - 21 Settembre 2025**

Moi drodzy Bracia i Siostry!

Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus.

W tę 25 Niedzielę Zwykłą w całej Archidiecezji Toronto zatrzymujemy się, aby rozważyć znaczenie szafarstwa. Szafarstwo to nie tylko ofiarowanie czasu, talentów czy dóbr, lecz ma przede wszystkim wymiar głęboko duchowy, zakorzeniony w Piśmie Świętym i praktyczny w codziennym życiu. W Roku Jubileuszowym nabiera ono szczególnego znaczenia. Wezwanie do odnowy i odnowienia harmonii przypomina nam, że wszystko należy do Boga, a my jesteśmy powiernikami Jego darów. Jubileusz wzywa do sprawiedliwości i wolności, a szafarstwo uczy odpowiedzialności i szacunku. Razem zachęcają nas do życia w hojności, równowadze i w służbie Bogu oraz bliźnim.

Szafarstwo zaczyna się od uznania, że całe stworzenie należy do Boga (por. Pwt 10,14; Ps 24,1), który hojnie nam je powierza (por. KKK, 299). Miłość Ojca zaprasza nas do bliskości z Nim i do odpowiedzi, która będzie Mu miła. Wzór tej odpowiedzi ukazuje nam Jego Syn, który 'nie przyszedł, aby Mu służyło, lecz aby służyć' (por. Mt 20,28; Mk 10,45; J 13,1-17).

Jako odpowiedzialni szafarze bożych błogosławieństw jesteśmy powołani do tego, by zarządzać Jego darami i przyjmować je z czcią, wdzięcznością, pokorą i miłością. Jeśli nie potrafimy być wierni w sprawach przemijających i używać ich dla chwały Boga oraz dobra naszych braci i siostr, jak moglibyśmy być godni zaufania w sprawach wiecznych, które oczekują nas w niebie? „Prawdziwe bogactwo” (Łk 16,11), o którym mówi Ewangelia tej niedzieli, rozumiemy jako bogactwo duchowe – wartości wieczne, w tym życie wieczne samo w sobie. Nie chodzi o to, byśmy mogli zasłużyć czy 'kupić' sobie niebo – taki pogląd jest fałszywy i potępiony przez Kościół; jednak nasza wierność w sprawach doczesnych ukazuje, że jesteśmy przygotowani na życie wieczne (por. KKK, 1996-1997, 2027, 2008, 1815).

Przypowieść Jezusa ukazuje mądre i roztropne korzystanie z dóbr doczesnych w służbie Bogu i bliźnim, a ostatecznie w perspektywie życia wiecznego z Nim (por. Mt 6,19-21). Wzmianka o 'wiecznych mieszkaniach' (Łk 16,9) na końcu przypowieści przypomina nam, by koncentrować się na tym, co naprawdę ma znaczenie. Na uwagę zasługuje także gorliwość zarządcy (Łk 16,6), która zachęca, by nie odkładać na jutro tego, co domaga się podjęcia dziś. Wreszcie fakt, że zarządca używa dóbr swojego pana, aby zapewnić sobie przyszłość doczesną, niesie ważne przesłanie: jeśli ludzie potrafią używać rzeczy przemijających, by zapewnić sobie nietrwale bezpieczeństwo, o ileż bardziej my powinniśmy czynić to dla życia wiecznego, które trwa na zawsze (Łk 16,9). Jesteśmy wezwani, by ofiarować Bogu to, co doczesne i do Niego należy, oddając Mu chwałę i kierując się ku życiu wiecznemu – lecz jako wierni słudzy, a nie nieuczciwi zarządcy (Łk 16,12; por. Św. Augustyn, *Kazanie 359A*,10).

Nawet najmniejsze akty wierności mają znaczenie wieczne. Życie w obecności Boga, w świadomości Jego darów i błogosławieństw, nadaje naszemu działaniu sens, cel i nadzieję. Mistrzowie życia duchowego, tacy jak Jean-Pierre de Caussade czy brat Wawrzyniec, nazywają to: **Sakramentem chwili obecnej**. Wszystkie nasze decyzje i czyny stają się święte, gdy podejmujemy je w świadomości, że jesteśmy sługami Boga, Jego umiłowanymi dziećmi, którzy ofiarują Mu siebie i całe swoje życie w jedności z Jezusem Chrystusem.

Choć otrzymaliśmy niezliczone i wspaniałe dary oraz błogosławieństwa, błędą one wobec życia Bożego, które ofiarowane jest nam w Najświętszej Eucharystii. Eucharystia przypomina nie tylko o pełnym darze samego Jezusa — Jego Ciała, Krwi, Duszy i Bóstwa, złożonym za nas i za zbawienie świata — lecz także zaprasza nas, by naśladować Jego ofiarną miłość (por. J 13,34-35). Prawdziwe szafarstwo uznaje i przyjmuje otrzymane dary oraz błogosławieństwa, a następnie w duchu wdzięczności ofiarowuje je Bogu w służbie pełnej miłości. Tak jak Jezus ofiarował siebie Ojcu, tak i my ofiarujemy wszystko, co mamy i czym jesteśmy, odpowiadając na wezwanie, by 'wziąć swój krzyż' i iść za Nim bez względu na koszt (Mt 16,24-26; Mk 8,34-36).

W Roku Jubileuszowym przypominamy sobie jego głębokie i biblijne znaczenie — czas świętej odnowy duchowej. Pisma hebrajskie uczą nas, że wszystko, co posiadamy — nasze istnienie i życie — ostatecznie należy do Boga (por. Kpł 25,23). Stary Testament ukazuje Jubileusz jako czas, gdy ziemia wracała do właścicieli, długi były darowane, a więźniowie odzyskiwali wolność; był to radykalny apel o zaufanie Bożej opatrności — o życie nie ze zaciśniętymi pięściami, lecz z otwartym sercem i dłońmi gotowymi przyjmować i dawać. Nasze szafarstwo wyrasta z tej samej postawy i oddania. Nie jesteśmy właścicielami, lecz powiernikami bożych darów (por. KKK, 952).

W świecie pełnym podziałów, konsumpcjonizmu i strachu, szafarstwo staje się znakiem nadziei — świadectwem, że ufamy Bogu, który jest większy niż my sami. Ci, którzy żyją nadzieją, żyją inaczej (por. *Spe Salvi*, 2), mają bowiem perspektywę wieczności, zakorzenioną w wierze i miłości. Wiara, nadzieja i miłość znajdują swoje najpełniejsze wyrażenie i spełnienie w Eucharystii, sakramentalnej zapowiedzi życia Bożego, które w pełni objawi się w niebie (por. KKK, 1402-1405; 1003). Przyjmując ten święty dar, jesteśmy wezwani, aby odpowiedzieć całym swoim życiem — oddając się Bogu i służąc naszym braciom i siostram. Nasze życie ofiarowane Bogu odzwierciedla Jego miłość i staje się prawdziwym szafarstwem.

Kończę słowami św. Jana od Krzyża (*Słowa światła i miłości*, 27), który w wyjątkowy sposób przypomina, że wszystko jest naszym udziałem, ponieważ wszystko należy do Boga, a my w Chrystusie należymy do Niego.

„Moje są niebiosy i moja jest ziemia, moje są narody, moi grzesznicy i sprawiedliwi. Aniołowie są moi, Matka Boża jest moja, wszystkie stworzenia są moje. I sam Bóg należy do mnie i jest dla mnie, ponieważ Chrystus należy do mnie i wszystko jest moje poprzez Niego. Czego więc szukasz i o co prosisz, duszo moja? Wszystko jest twoje i wszystko dla ciebie. Nie przywiązuj serca do tego, co ma wartość mniejszą, ani nie zatrzymuj się na okruszynach ze stołu twego Ojca. Wyjdź i ciesz się chwałą, która jest ci dana. Ukryj się w niej i raduj, a pragnienia twego serca zostaną wysłuchane”.

Moi bracia i siostry, niech Pan błogosławi was, waszych bliskich i wasze wspólnoty, obdarzając was hojnie swoją łaską.